दत्वा धनं तु विप्रेभ्यः सर्व्वं दण्डसमुत्थितं ।
पुत्रे राज्यं समासृज्य कुर्व्वीत प्रायणं रणे ॥ ३२३ ॥
एवं चरन् सदा युक्तो राजधर्म्मेषु पार्थिवः ।
हितेषु चैव लोकस्य सर्व्वान् भृत्यान् नियोजयेत् ॥ ३२४ ॥
एषोऽखिलः कर्म्मविधिरुक्तो राज्ञः सनातनः ।
इमं कर्म्मविधिं विद्यात् क्रमशो वैश्यशूद्रयोः ॥ ३२५ ॥
वैश्यस्तु कृतसंस्कारः कृत्वा दारपरिग्रहं ।
वार्त्तायां नित्ययुक्तः स्यात् पशूनां चैव रक्षणे ॥ ३२६ ॥
प्रजापतिर्हि वैश्याय सृष्ट्वा परिददे पशून् ।
ब्राह्मणाय च राज्ञे च सर्व्वाः परिददे प्रजाः ॥ ३२७ ॥
न च वैश्यस्य कामः स्यान्न रक्षेयं पशूनिति ।
वैश्ये चेच्छति नान्येन रक्षितव्याः कथञ्चन ॥ ३२८ ॥
मणिमुक्ताप्रवालानां लोहानां तान्तवस्य च ।
गन्धानां च रसानां च विद्यादर्घबलाबलं ॥ ३२९ ॥
बीजानामुप्तिविच्च स्यात् क्षेत्रदोषगुणस्य च ।
मानयोगांश्च जानीयात् तुलायोगांश्च सर्व्वशः ॥ ३३० ॥
सारासारं च भाण्डानां देशानां च गुणागुणान् ।
लाभालाभं च पण्यानां पशूनां परिवर्द्धनं ॥ ३३१ ॥